

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 66.

V Ljubljani, v četrtek 21. marca 1889.

Letnik XVII.

Zmaga „združenih kristijanov“ na Dunaji.

△ Dne 18. t. m. je pri občinskih volitvah v mestni zastop dunajski v tretjem razredu židovski liberalizem sramotno propal. Strogo liberalna stranka je zgubila dva, ž njo združena demokratska stranka sedem mandatov. Liberalci so zmagali le v židovskem predmestju Leopoldovem in v notranjem mestu, a tudi tukaj le z neznatnimi večinami. Imena izvoljenih mestnih odbornikov ne zanimajo toliko naših čitateljev, zato bočemo navesti le razmerje glasov.

V prvem okraju je od 3903 volilcev volilo 2423; liberalna kandidata sta dobila 1425, oziroma 1433 glasov; nasprotna 968, oziroma 972. V drugem okraju so zmagali liberalci z 2519, 2486, 2405 glasovi proti 2128, 2124 in 2114. V tretjem okraju je prišlo od 4023 volilcev 2957 na volišče. Kandidatje „združenih kristijanov“ so dobili 1678, 1676, 1594 glasov, liberalni pa le 1195, 1248 in 1077. Propal je v tem okraju znani dr. Mandl. V petem okraju je volilo 2197 volilcev. Združeni kristijanje so zmagali s 1387, 1335, 1245 glasovi; liberalci so dobili 890, 848, 813 glasov. V šestem okraju je bil krščanski kandidat izvoljen s 1403 glasovi proti 587. V sedmem okraju sta zmagala krščanska kandidata s 1660, oziroma 1666 glasovi proti 966, oziroma 916 glasovom. Propala sta dosedanja mestna odbornika Kreuzig in Lustig. V osmem okraju je dobil antisemit 954 glasov, liberalci 844. V devetem okraju je dobil kapelan pri votivni cerkvi 1107 glasov, liberalci 971.

Ta zmaga kristijanov v avstrijski prestolnici je velikega pomena. Prebivalstvo je židovskim liberalcem pogledalo za steno, spoznalo njih umazano početje, in to mu je dalo pogum, da je pri volitvah pokazalo svojo nezadovoljnost. Prostost so liberalci povsod oznanjevali, a to prostost so rabili za se, da so si polnili žepe in železne blagajnice. Za na-

predek so židovski liberalci pošiljali krščanske volilce v ogenj, toda napredovala je le sebična židovska stranka. Dunajski židovski listi so napeli vse sile, da bi priborili zmago svojim kandidatom, pa večina prebivalstva jim ni zaupala, in liberalci s strahom zró v bodočnost, ker močna garda jih je zapustila. Meščanje so začeli sami misliti in več ne ponavljajo fraz, katere jim narekujejo židovski časnikarji. Javno mnenje na Dunaji se čisti, prebivalstvo se hoče otresti židovske mōre ter v društvih in shodih naglaša, da Dunaj ni še židovski Jeruzalem.

„N. Fr. Presse“, glavni židovski list, priznava pomen zadnjih volitev ter pretaka grenke solze na ozidji židovske trdnjave, katero je zmagonosno naskočila krščanska stranka. „Dunaj se boče vreči v naročje antisemitov“ — tako jadikuje imenovani list —; „Dunaj propada, zadnje volitve bodo vplivale na avstrijsko politiko, na položaj avstrijskih Nemcev in na osodo liberalizma po celi državi. Dunaj se udaja „klerikalni“ stranki, katere so se naši predniki znebili z mnogim trudom. Zmagovalec ni Lueger, ampak princ Liechtenstein. Ta sme ponosen biti na svojo zmago, on sme reči, da je premagal trdnjavo liberalizma in na sovražnikovem gradu razobesil svojo zastavo.“

Naravno je, da židovski gospōdi krščanska zmaga ni po volji. Nekaj desetletij je na Dunaji židovska klika ukazovala prebivalstvu ter je vodila na vrvice. Vzbudil se je krščanski duh, spomnil se slavne preteklosti, ko je iz divjega skalovja barbarskih narodov izklesal krasen cvet krščanske omike, zbral svoje moči, da se vzdigne iz mlakuže in oživi novo, čisto, bujno življenje v družini in državi. Krščanski narodi imajo še moč življenja in povsod se zopet zavedajo te neizcepljive moči, da umore židovskega črva, ki gloda v korenu zdravi organizem. Svet spoznava, kdo je prijatelj in kdo sovražnik.

Na Dunaji so se združili proti liberalizmu in kapitalizmu katoliški konservativci, antisemitje, ne-

kateri demokratje in mnogi neodvisni meščani. Res je sicer, da imajo te stranke vsaka posebej svoje težnje in da jih je nemogoče spraviti pod jeden klobuk, toda kot „krščanska stranka“ so združeni proti oblastnim židovskim liberalcem.

In to nam rodi novo upanje, da se bodo razmere na Dunaji zboljšale, da se bodo konservativci združili ter javno zagovarjali svoja načela. Kdo bi si bil še pred kratkim drznil na javnem shodu govoriti za versko šolo! Židovski listi bi ga bili moralno raztrgali in uničili. Sedaj pa trezno prebivalstvo vže mirno posluša take glasove, ker mu predsedatiranstvo liberalizma. Dunaj se je hrabro branil proti Turku, in ako Bog dá, strl bode tudi židovski obroč. In če bode prestolnica slavne in stare krščanske države zgubila židovsko lice, posnemale jo bodo tudi dežele.

Govor poslanca Šukljeja

v državnozborski seji dne 28. februarja t. l.

(Dalje.)

Gospod poslanec vitez Javorski meni, da je že prišla ta dōba, in v resnici je lansko leto gospod finančni minister takō v proračunskem odseku nekaj takega obetal, kakor tudi naglaša v svojem finančnem poročilu, da se bode moglo pričeti z olajševanjem najbolj obteževajočih davščin, ako bode žganje storilo svojo dolžnost prihodnje leto, to je, kakor razumevam, leta 1890.

Naravnost priznavam, da mi je pogled v letošnji proračun zelō zmanjšal te nade — vse spoštovanje sicer besedi gospoda finančnega ministra — in nikakor ne verujem, da se bo moglo pri obstoječih razmerah storiti kaj izdatnega. Davčno breme je toliko, davčna zmožnost že takō napeta, da se nikakor ne bo mogla prekoračiti z uvajanjem novih davkov. Pa tudi, kar se tiče troškov, bojim se, da se ne bodo zmanjšali pod okroglih 540 milijonov. (Poslanec Saláček: Žali Bog!)

Kaže se pač tudi pri nas postava rastočih dr-

LISTEK.

Pripovedka zimskih večerov.

(Dalje.)

A kaj, mislil si je, se je bom li mar bal sedaj po smrti? Vsaj se je vedno tresla pred menoj! Tudi s klopi jo morem vreči in ne gane se. Mrtvo telo!

Sel je in si kupil steklenico žganja, zakuril v peči s hrastjem, katero jo je še ob času njene bolezní prisilil nanositi iz lesa, in napravil luč. Hotel se je napiti in zaspati, toda — kakor bi bila to božja kazen, ostal je tudi po poslednji kapljici trezen. Bilo je že čez deset in on še ni zatisnil očij. Zunaj je divjal snegometež, oster kakor strup. Vsi sosedje so vže ugasnili luč, samo pri meni je še gorela.

Moralo mu je biti trpko, da se je osmelil k meni, ki sem ž njim najmanj občeval. Veste, trpel sem takrat skoro štirinajst dni strašne bolečine v licu in sencih, da sem prebdel in prestokal cele noči, klicaje Boga na pomoč. Najhuje mi je bilo ponoči, ne samo zato, ker sem moral videti, kako je vsa okrog mene spalo in jaz, četudi sem padal v omedlevico, nisem smel na spanje niti misliti; a

ko v teh groznih nočeh ne morete z nobenim izpregovoriti, ali kaj novega ogledovati — se vam še tem silneje oglaša v udih ta bolest. V takih hipih bi bil (Bog mi odpusti!) tudi satana rad videl in ž njim izpregovoril; zato sem odobral tudi prihod Ročka. Bil bi ga pustil pri sebi in se pogovarjal ž njim, toda komaj je prekoračil moj prag, vže je bilo, kakor bi na njega padlo. Govoril je kakor v mlinu, in budil mi otroke iz spanja. — „Veš kaj,“ pravil sem mu, „ali pojdem s teboj in tamkej prebdiva noč, ali pa mi pojdi iz hiše! Dosti bodi tega, če moram jaz sam bdeti!“ Pogledal je plašljivo ná-me, zategnil obraz kakor pijanec in šel. Jaz sem zaprl in šel za njim. Mrzel veter majal je z nama sēm in tje in metal nama sneg v oči. Tema je bila kakor v grobu; samo po zemlji se je belil sneg. Več iz navade, kakor po luči iz njegovega okna, ki jo je snegometež temnil, pritavala sva k njegovi hiši. Ko sva vstopila, bil je na moje začudenje popolnoma trezen in gledal je nekako plašno okrog sebe. S tresočo roko mi je podal stol, jedini v hiši brez naslonjala, a sam se je posadil na narobe obrnjen lonec. Obrisaval si je pōt, govoril ne pretirano, gromče in z mrzlično vnetostjo, kakor bi se bal tišine. Često se je ogledal po shujšanem voščnem obrazu rajnce, ki je imela brado podvezano z modrim robcem in čez sebe pokrito uma-

zno pogrinjalo. Včasih je vstal in navijal iztekle ure, ki so imele za „tēž“ zgolj kosove kamenja, in vsakokrat porinil naprej kazalce, kakor bi si bil želel, da bi čas hitreje tekel. Mene je mučila neznošljiva bolest in zato sem le molčē zobē stiskal in stokal. „Vidiš, nečimnik,“ sem si mislil, „vidiš, to je vest, to je božja kazen!“ in gledal sem na njega nekako besno in jezno (morebiti je bila temu vzrok moja bolest), kajti vstal je dvakrat ves omamljen raz sedež, gledaje splašeno ná-me. Obrisal si je z dlanom pōtni, bledi obraz, delal se, kakor bi hotel skočiti k dverim, in šepetal: „Vsled ran Kristusa, boter! — Moj Bog, boter! — Kaj vi tako na me — Ah! —“

„Le trpi, nečimnež,“ mislil sem si in podprl glavo ob dlan in lakti na gugajočem stolu, ter zagledal se rajnki v obraz. Veter je tulil zunaj kakor danes. Včasih, kakor bi psi tulili, — na to, kakor bi plakalo kako dete. Ure so škripale ostro in počasno, luč je mračno brlēla, kakor bi hotela vsak hip ugasniti, le včasih je zaplapotala jasneje in razsvetila shujšane, osvetljene črte in oči mrlice. Nisem čutil k njej najmanjše groze. Obšla me je misel, da sem združen sedaj ž njo, da bi zadostno izpeštil njenega rabeljna. Začrneli madež na njenem licu je, kakor bi nalašč se prikazoval na dan in svedočil: Glej, to je on! V tej družbi z mrlico bilo

žavnih izdatkov. Za produktivne troške stati bodo morali pozneje kakor poprej v državnem proračunu veliki zneski. Dovolitev za železnice, vdeležbe pri zasebnih železnicah ne boste mogli naenkrat ustaviti, ker bi bila to preveč nezasišana in neodpustljiva krivda nasproti onim deželam, katere so se dosedaj zanemarjale, kot Kranjska, Dalmacija. Na drugi strani pa čakajo našo državo druge velike kulturne naloge. Opozarjam pri tem na naše vodne ceste in na to, da se bo enkrat vendar moralo v Avstriji pričeti s prekopi. Sklicujem se na velike melioracije, osušenje ljubljanskega barja, za katere bo treba izdatne državne podpore. Konečno pa, gospoda moja, strah militarizma!

Letošnji proračun nam kaže, da so se za to leto zvišali troški za našo oboroženo silo za več nego 6-1 milijona. Ti troški tudi takó hitro ne bodo zginili. Ko se bodo napravile puške-repetirke, videli bomo nasledke nove orožne postave, ki se je letos potrdila, in večje število služečih vojakov, nedoločeno število dopolnilne rezerve — o nasprotnem me ne bo nikdo prepričal — vse to bo zahtevalo velike svote, ki se bodo zopet izražale v državnem proračunu. Naglašal je gosp. poslanec Carneri, — veseli me, da se morem izjemoma z njim strinjati, — da bode nekega lepega dne zahtevala vojna uprava od državnega zastopstva zlasti pomnoženje konjice in topništva, in že v duhu vidim gospoda domobranskega ministra pred seboj, kakó bo apeloval na domoljubje in zvestobo državnih zastopnikov. In če bi hotel temu kak posebno strasten demagog, morebiti na pr. moj prijatelj gospod poslanec Pfeifer (veselost na desnici) nekoliko in boljše oporekati v odseku, potem bi skoraj gotovo vse skalovje avstrijskih planin ne zadostovalo, da se po zasluženji zamaše usta takemu grešniku. (Veselost na desni.)

Skušnja nas uči, in ne rečem samó avstrijski parlamentarizem, marveč parlamentarizem sploh nima one moči, da bi se mogel ustavljati zahtevam militarizma.

Ako si predstavljamo ta razvoj, potem se ne oklepajmo upanja, da se bo moglo pomagati najnujnejšim davčnim prenosom s tem, kar bo preostajalo od žganskega davka.

Imenovale so se neposrednje pristojbine. Dostavil bi temu še pred vsem hišni davek. Govorilo se je o tem zadnje dni zelo veliko in se bo še govorilo v nadrobni razpravi. Posebno tirolski poslanci — priznavam, da je popolnoma opravičeno — se protivijo takó hudi hišnini. Moje stališče v tej zadevi je to, da se prestroji hišni davek, a ne samó za Tirolsko, marveč v obče. Samo za Tirolsko morda že zaradi tega ne, ker dovoljuje novela z dne 9. februarja 1882 za Tirolsko pri hišnini take olajšave, kakršnih ne poznamo v drugih deželah. Oni imajo na pr. hišno-najemniški davek samo 15 odstotkov, mi pa 20 odstotkov. Oni imajo pri poslopih z več ko dvema in manj ko petimi stanovanji, tedaj v razredih 8. do 14., v hišno-razrednem davku le dve stopinji. Da se Tirolci tako ustavljajo hišnemu davku, vzrok je pač ta, ker ga prej, rekel bi, skoraj poznali niso in je breme, ki se jim hoče sedaj na-

ložiti, za-nje novo. Popolnoma prav ima stari angleški parlamentarec Burke s svojim izrekom: Davek nalagati in priljubljen biti je ravno takó težko, kakor pameten in zaljubljen biti, in gospodje tirolski poslanci so sami v neprijetnem položaji, da morejo spoznavati resničnost te prislovice.

Ne stojite, gospoda moja, v tem oziru na posebnem stališči, marveč držite se načela, da morajo olajševanja koristiti v obče; nemogoče je ustvariti davek, ki odteguje od dejanski poizvedenega čistega dohodka 20, da celó 26²/₃ odstotka, kakor pri krajih seznamka A. (Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. marca.

Notranje dežele.

Cesarski dvor se bo preselil iz Budimpešte na Dunaj, kamor bo došla cesarica z nadvojvodinjo Valerijo že v soboto, nekaj dni pozneje pa tudi cesar.

Hrvatska regnikolarna deputacija bo pričela svoje seje dne 28. t. m., katerih se bodeta vdeleževala tudi ban in Hrvat, predsednik deželnege zbora. Slednji se bo še-le v začetku oktobra sešel k trimesečnemu zasedanju.

Londonski list „Daily News“ priobčuje nastopno brzojavko iz Peterburga: „V tukajšnjih panslavističnih krogih je razširjeno neko poročilo, kako nesramno **zatrtajo Madjari Slovake**. Z zanesljive strani sem zvedel, da je sklenilo slovansko blagotvorniteljno društvo storiti najodločnejše korake v podporo ubogim Slovakom pri boju za obstanek. Slovansko vprašanje na Ogerskem se bo pričelo še-le razvijati.“ — Madjarski listi brez izjeme navajajo to brzojavko ter razjarjeni protestujejo zoper rusko vmešavanje v notranje ogerske zadeve.

V **ogerskem državnem zboru** je predvčeraj očitel poslanec Eötvös ministerskemu predsedniku Tiszi, da je imel pri biharski stranski železnici neopravičeno korist. Koloman Tisza je prodal svoje posestvo za 223.000 gld. V peti točki kupne pogodbe pa je bilo določeno, da se mu bo vrhu tega še izplačalo 23.000 gld., ako bo šla čez to zemljišče železnica v Veliki Varadin-Tot. V kratkem je bila ta proga koncesijonovana ter se jej je dovolilo državne podpore 300.000 gld. Eötvös je zahteval zaradi tega pojasnila, kakó je postopal on pri podeljevanji tolike državne podpore, ko je bil vendar on pri tem tudi vdeležen s 23.000 gld. Tisza mu je začetkoma mirno odgovarjal ter je jasno ovrgel njegovo sumničenje. Konečno pa je vendar vrgel svinčnik ob mizo. Večina mu je pričela navdušeno klicati „eljen!“, levici pa „sramotno!“ Razburjenost je postala v zbornici velikanska. Opozicionalec grof Štefan Karolyi je predlagal, naj se izreče Eötvösu graja zaradi takega sumničenja. Nemir v zbornici je sedaj postal še večji. Seja je trajala dve uri dlje, kakor navadno. Na prehodu državnega zbora je mej tem vseučiliščnik Samorzil napadel poslanca Ivanko s psovko: „mameluk“. Poslanec Rohonczy je hotel posredovati, a mu je pri tem dal dijak gorko zausnico. Tu so prihiteli drugi poslanci na pomoč ter so Samorzila pretepli, Rohonczy pa je z revolverjem vanj vstrelil ter ga na nogi lahko ranil. Sedaj pa so se po mestu razširile razne razburjajoče govorice. Dijaki, ki so mislili, da je njihov tovariš ustreljen, prišli so pred parlament, začeli so pretiti ter klicati: „Pobijte morilce!“ Redarstvo je moralo z orožjem napraviti mir in red ter razpršiti dijake. Zvečer je hodilo

blizu 1500 mladih ljudi skupaj po mestu ter zvižgalo in upilo. Celo mesto je jako razburjeno, pričeli so se zopet cestni izgredi.

Trditvi o preosnovi **ogerskega ministerstva** tudi merodajni budimpeštanski krogi ne oporekajo, pač pa se imenujejo imena ministerskih kandidatov za samovoljne kombinacije. Tudi je mnenje splošnje, da se vse te premembe ne bodo vršile poprej, predno ne bo rešil državni zbor svojega dela, posebno še orožne postave. Pravesodni minister Fabinyi je že odstopil.

Vnanje države.

Črnogorski knez Nikita ni nič kaj zadovoljen z izidom srbskega prevrata, ker so mu splavale zlate nade po vodi. Nikita ne želi nič drugega nego — srbsko krono in to je vzrok velikemu prepiru mej Obrenovići in Njeguši. Sedaj, ko je Srbija sprejela brez nemirov in zmešnjav novega kralja Aleksandra, črnogorski knez ne kaže, kakó mu je to neljubo, ter je celó z jako toplo čestitko odgovoril na srbsko noto o proglašenju Aleksandra I. za kralja. Po dolgih letih je bilo to prvo diplomatsko občevanje mej Belimgradom in Cetinjem. Temu nasproti pa Nikitovi prijatelji ne izpusté nobene prilike, da ne bi po srbskih deželah agitovali za Nikito kot pravcatega zaščitnika velikosrbskih in pravoslavnih koristi. Kakor znano, oropali so to zimo turški vojaki samostan Dekani poleg Iska. Odkar divjá ljuti Turek po evropskih pokrajinah, pustil je vselej iz spoštovanja to opatijo pri miru. Naravno torej, da so bili vsi Srbi vsled tega cerkvenega ropa razjarjeni. Zahtevali so v prvi vrsti od kraljestva Srbije zadoščenja in varstva. Ker ni ničesa hotel storiti Milan, poprijel se je odločno te stvari Nikita ter je posredoval pri sultanu. Slednji je minole dni opatu Rafaelu, ki je zaradi tega odpotoval v Carjigrad, obljubil, da bo v Stari Srbiji pomnožil posadke z rednimi vojnimi oddelki v varstvo cerkv in drugih pobožnih ustanov. Da bi pomnožil svojo poljudnost pri srbskem narodu, zvalil je knez v Črnogoro tudi bivšega metropolita serajevskega, Kosanovića, katerega je avstrijska vlada prognala iz Bosne ter mu lansko leto dovolila mirovino proti temu, da se nastani v Egiptu ali Mali Aziji. Kosanović je odpotoval z Dunaja, a ne v Malo Azijo, marveč v Črnogoro. Avstrijski vladi to ni bilo všeč ter mu je odtegnila mirovino, dokler ne bo zapustil Črnogore. Razmere mej Črnogoro in Avstrijo se pri tem seveda nikakor niso zboljšale.

Vsak dan bolj dokazuje, da se s strani **srbskega** regentstva in vlade ni treba še bati neprijetnih iznenadenj. Okrožnica ministra notranjih zadev, Tavšanovića, nujno polaga upravnim organom ustavo na srce ter je pisana v jako konservativnem smislu, kar je tem bolj znamenito, ker je bil Tavšanović še pred nekaterimi dnevi vođa radikalne stranke. Navzlic vsem preklicem se razširja po Srbiji vest o avstrijskih vojnih pripravah, ki so naperjene zoper Srbijo. Treba menda ni še posebno povedati, da so te ruske spletke in — želje. — „Levant Herald“, carigrasko glasilo angleškega veleposlaništva, trdi, da je odstop kralja Milana le premišljena poteza in da bo tudi v bodoče vodil Milan srbsko politiko.

Bolgarski minister Stambulov, kateremu se je zadnji čas zboljšalo zdravje, namerava se v kratkem preseliti v Plovdiv, kjer se še vedno mudi princ Ferdinand. — Kakor se poroča iz Sofije, imenovan bo bajč Načević za bolgarskega agenta na Dunaji.

Iz Odese se poroča: Večino članov **Ašinove ekspedictije** so tukaj izkrcali ter jih potem, ko se je dognala njihova pristojnost, poslali v dotične domače kraje. Ostali člani in Ašinov so še na vojni ladiji, ki jih bo prepeljala v Sebastopol. Pajsij in drugi dubovniki so vsi izpuščeni.

V **nemškem** državnem zboru je finančni minister na neko vprašanje, ali namerava vlada izvesti nadaljna konvertovanja, odgovoril, da se noče v tem oziru izjaviti, ker bi se inače špekulacija poletila njegovega izreka. Način, kako je dosedaj postopala vlada pri konvertovanjih, jamči zadostno, da tudi v bodoče ne bodo veljala fiskalna načela. — Cesarski ukaz predružačuje mornarična polbataljona v samostojna bataljona, vsak s štirimi stotnijami; jeden bo nastanjen v Kielu, drugi v Wilhelmshavenu.

Francoski poslanci Laguerre, Laisant, Turquet in senator Naquet so bili predvčeraj zasllišani od preiskovalnega sodnika zaradi vdeležbe pri tajni družbi. Obtoženci so na vsa vprašanja molčali ter se edino le izjavili, da bodo govorili pri glavni obravnavi pred sodiščem v pričo cele države in javnega mnenja, kajti tukaj jih ne preganja roka pravice, marveč politično sovraštvo. Glavna obravnavo bo menda že prihodnji teden.

V predvčerajšnji seji **italijanske** zbornice je Crispi odgovoril na interpelacijo poslancev Della Valle-ja in Di Rudinija o italijanskem protektoratu v sultanatu Oppii. Načrtal je v glavnih potezah zgodovino razmerja mej Italijo in zanzibarskim sultanom ter naznanil, da se bo v kratkem izročilo ozemlje Kisimajo, katero je umrli sultan zanzibarski odstopil Italiji. Pokroviteljstvo v Oppii ima le trgovinske namene ter Italijo ne bo niti vinarja stalo. — „Fanfulla“ je dobila nastopno poročilo: Paša v Benghasiju (Tripolis) je neprimerno postopal zoper italijanskega konzula. Italijanska vlada je takoj ukazala generalnemu konzulu v Trikupisu, naj primora pašo k dostojnemu spoštovanju italijanske zastave.

je za-me nekaj tako divjega, ganljivega, da sem celó na bolečine pozabljal.

Roček ni mogel prenesti tega uprtega mojega pogleda na mrtvo telo njegove žene.

„Prosim vas, ne glejte — prosim vas, ne glejte,“ je mrmral z okornim jezikom. „Ne mučite me. — Kaj sem vam storil? Ah! — Vsaj jaz“ —

Odšel je ven in sprehajal se zunaj v mrazu pred oknom. Ves premrl se je povrnil. Vlagal je molče drva v peč, popravljal na uri kazalce in vzdihaje sédel zopet na lonec. Kakor v sanjah je začel pripovedovati, kaj je rekel grobar, kaj župnik, kaj mizar. Kako jim je ugovarjal, da toliko ne more dati, da je ubožen človek, da ne vé, kaj bo vže jutri jedel. Besede njegove so bile jednolične, kakor tók vode. Ko mu je pošla nit, morila ga je tišina. Gomezgal je z nogama, tolkel po razpokani mizi, da, tudi zažvižgal, a v tem se je naglo ustrašil — popolnoma brez vzroka. Pa je začel legati. Najnovejša njegova laž je bila, da pohaja iz plemenite francoske rodbine, katera je morala izbežati iz dežele. Bog vé, kje je to pobral. Pa je zopet naglo se ustrašil.

„Prosim vas, ne gledajte tje,“ je šepetal nekako nežno in nabulil oči. Vzdignil se je na prstih in pokrtil obličje mrlice s pogrinalom.

V urah je hrsknilo, zahreščalo, kakor če se

divji petelin pripravlja k odlétu, in odbilo polagoma najnjsto. Vsak udarec je stresal njegove érte, kakor bi mu kladvo padalo na glavo.

„Jednajst, jednajst,“ je šepetal ter mél si pótno roke in obrisal si gorko obličje, ki je bilo v tem hipu tako grozno ostudno, da sem nehoté se stresel.

Kaj je to, moj Bog, da se mi ljudje tako bojimo mrličev? Dokler živi, zavreščiš na njega — in se do sita nasmeješ njegovej bojazni, a komaj da odreveni in je tako brez obrambe, padeš v bojazen ti in se ga bojiš dotakniti. Dete objema mater z ljubeznijo in zaspava ji na nedrijih. Proti jutru opazi, da je telo mrzlo — in odbeži od njega v bojazni, kakor bi gad tam ležal, a ne taisto telo. Pogledal sem na umrlico. Okrajec pogrinjala je padel raz lice.

„Vže zopet gledate — zopet!“ je zakričal zamolklo Roček, in obrnivši po strani tjekaj oči, ustrašil se, da je obraz mrliča nepokrit.

Vstal je in približavši se, kakor bi hotel vjeti ptiča, je potegnil platno daleč čez njeni obraz. Ko je vzdignil pogrinjalo, opazil sem pod njim ležati pisano mače. Bil je to ljubljeneč rajnce, kateri se še sedaj ni hotel ganiti od nje, namenjen, deliti z njo njeno osodo. Razjasnil sem si, zakaj je pogrinjalo tako doli ležlo. (Dalje sledi.)

Ker se je obotavljal paša, odposlala je italijanska vlada v Benghasi dve vojni ladiji, ki sta v resnici tudi omehčali pašovo trdovratno srce.

Izvirni dopisi.

Z Dolenjskega, meseca marcija. (Občni propad blagostanja na Kranjskem.) Vže nekoliko let sem opazuje se na Kranjskem žalostna „signatura temporis“, da peša in propada trgovina. Najbolj čutimo to na deželi pri lesni trgovini, pri jako nizki ceni živine, v zadnjem času pri zaprtji premogovega rudnika v Kočevji, itd.

Kdor pozna, kako žalostne so vzlasti razmere kmečkega stanu na Dolenjskem, kako težko on do vinarja pride — ta bode vedel, koliko pomembe ima za njega gozd. Vsak pameten posestnik rabil ga je samo v najskrajnejši sili. Toda tudi ta zadnja pomoč preti mu popolnoma svoje koristi odreči; ne samo, da navadni posestniki nimajo velicoh gozdov, iz katerih bi mogli redno in racionalno postranskih dohodkov dobivati, ne samo, da se je cena neobdelanega lesa jako znižala, da nima gozd svoje prave cene več, ampak vsled tuje konkurence se pri nas sploh več nego za polovico manj lesa izreže in v promet spravi, kar ima za posestnike vrh tega še to zlo, da si z vožnjo ne morejo ničesa več zaslužiti. Tepen je posestnik gozda, tepeni so žagarji, tepeni so lesni trgovci, tepeni so vozniki — kmetje — tepeno je vse ljudstvo vsled manjšega prometa in zaslužka. Povsod se britko čutijo nasledki propada lesne trgovine.

Za naše ljudstvo ima živinoreja skoraj največji pomen. Kje boče naš kmet drugje denar za davke, zavarovanje, obleko, za posle itd. dobiti, ako ne pri prireji svoje goveje živine? Ako nima v tem sreče ali ako nij umen živinorejec, kmalu mu pojde domačija na boben; za njega je poštena cena živine največjega pomena. Tudi tu se opazuje leto za letom, da nje cena pada. Namesto, da bi polagoma rastla, kakor raste cena pri drugih rečeh, godi se ravno nasprotno. Kaka velika razlika in zguba je to za vso deželo, izprevidi tisti, kdor le nekoliko opazuje in pozna naše razmere. Ako bi cena pri vsaki glavi živine samo za jeden gold. padla, znaša to mnogo tisočev škode, kolika škoda navstaja pa še le zaradi tega, ker je to padanje cene mnogo večje.

Kranjska dežela je glede rudnin jako bogato obdarovana. V tej zadevi ima ravno ona mnogo skritega in mnogo znanega, a ne porabljenega zaklada. Dokler je tuj kapital mogel pri nas vspešno našo kronovino izsesavati, cveteli so vsi naši domači rudniki. Ko pa so kapital odtegnili naši deželi, začeli so naši rudniki takoj birati. To se je zlasti na Gorenjskem najbolj očitno pokazalo, ne bolje se to v premogovih rudnikih ob Savi opazuje. Zakaj se je ta politika začela in kak vzrok ima, tu je morda težko pravo pogoditi, a da se je poleg tega vojska našim rudnikom napovedala, da jih hočejo po vsej sili zatreti in so jih vže precej zatrli, to je lažje razumeti in je tudi popolnoma umljivo. Ako ravno pa je tuj kapital poprej deloval in je tuj kapital smetano zajemal — ostale so našemu ljudstvu vendar le drobtine. Koliko delavcev je imelo zaslužek, koliko voznikov vožnjo, koliko sigurnih konsumentov imelo je kmečko prebivalstvo, katero jim je moglo svoje poljske pridelke razpečavati. Koliko več denarnega prometa bilo je pri nas in koliko več dela, katerega obojega sedaj manjka. Nič čuda, če mora Dolenjec za potno palico in torbo prijeti ter v Ameriki dela iskati! Naj navedem samo jeden vzgled, kateri živo potrjuje to resnico. V premogovem rudniku „Glažuta“ pri Kočevji poslovalo je pred kakimi 4 leti še do 400 delavcev in delavk. Bila je ta naselbina pri Kočevji tako velika, da so posestniki svojo ljudsko šolo si vzdržavali za otroke. Koliko so ti dali skupiti za živež, za obleko, za vsakdanje druge potrebe ravno mestu Kočevju, koliko pa prebivalstvu v okolici — to vé tisti, ki je imel priliko o tem sam prepričati se. Odkar se je delo popolnoma ustavilo in so v „Glažuti“ mesto 400 ljudi samo 3 osebe, pojdi vprašat kočevske trgovce, pojdi pogledat po kočevskih tleh — izvedel bodeš, kak žalosten vpliv ima to za ves kočevski okraj.

V zadnjih dneh raznesla se je novica po vsem Dolenjskem, da bode knez Carlos Auersperg svoje Fužine na Dvoru pri Žužemberku koncem meseca marcija zaprl in delo popolnoma ustavil. Ko-

mur je ta tovarna znana, komur so razmere poznate, kdor vé vpliv tega rudnika za velik del Dolenjske — ta vé, da bi bil to velik udarec za dolenjsko stran. Do 600 delavcev izgubilo bi zaslužek na Kranjskem.

Ali naj naslikam še „trtno uš“ in nje posledice za Dolenjsko? ...

Kaj pa se godi s povzdigo hišnih obrtnij na Kranjskem, katere so nekdaj tako cvetele in deželi mnogo zaslužka donšale? Naši pradedje bili so tolikanj umni in marljivi, da so za vsako dolino, gotovo pa za vsak okraj izumili in uvedli to ali ono hišno obrtnijo ali sploh delo, s katerim si je mogel naš kmet poleg kmetovanja večji ali manjši del postranskega dohodka pridobiti. No, danes gleda se bolj na to, vsaj znamenja kažejo, da se hoče to zatreti, ali če to ne, vsaj zanemarija in ovira se. Žalostna prikazen to gotovo! Tudi tu mogli bi navesti drastičnih vzgledov, ki vse jasno dokazujejo, toda čemu? Revežu ni s tem prav nič pomagano, drugi se pa za to ne zanimajo.

Na celej vrsti vidimo, kako polagoma, a tem bolj sigurno, propadamo v našem občnem blagostanju. Torej nij čuda, da vzlasti z ubožne Dolenjske tako mnogo ljudi v Ameriko sili. Poklicani faktorji niso kos svoji nalogi, da bi mogli zatreti nazadnjaško pot, po kateri Kranjska v vedno večjo siromaštvo leze; tu se pač lahko vsklikne: „Les absents ont toujours tort.“

S Šenturške gore, 17. marca. — Pridi sred planin, nižave sin in videl boš na naši gori dišeče vijolice (viola odorata) v cvetji. Minoli petek sem prve trgal. Nedopovedljivo sem se jih bil razveselil. Razun teh in vže zadnjič omenjenih cvetic prikazala se je tudi pljučnica (Pulmonaria officinalis); potem nünke, ali spomladni podlessek (Crocus vernus); po njivah pa njivski jetičnik (Veronica agrestis) in rudeča mrtva kopriva (Lamium purpureum). Rumeno-kljunasti kos (Turdus Merula) vže nekaj dnij veličastno popeva v bližnji lozi, kar je znamenje, da njegova soproga vže napravlja posteljico za prihodnji zarod svoj. Enako je slišati pogostoma prepevati strnada (Emberiza), milo žvrgolečo tašico (Sylvia rubecula) in seničico (Parus). Okoli pohištva pa je veden dirindaj mej ščinkovci (Fringilla coelebs), ki popevajo svoj ponosni „živ“, neznansko se pipljejo za mesta, kjer bodo njih drage gnezde. Rumeni metuljček (Colias Rhamni) tudi že nekaj dni preletava od cvetice do cvetice poljublja jih. In brzonožna arsejca (Lacerta agilis) se veselo ogreva v solučnih žarkih pod grmičem na kamenji mirno čakaje, da bi kako mušico vjela v svoj gobček. Vse to kaže, da se bo ledena zima rada ali nerada morala umakniti mili spomladi. Je pa tudi vže skrajni čas.

Z Dunaja, 19. marca. (Zmaga antisemitov.) Dan pred sv. Jožefom vršile so se tukaj volitve v mestni odbor in to v III. razredu. Zmagali so v šestih okrajih antisemitje v zvezi z „zjedinenimi kristijani“ prav sijajno nad židovsko-liberalno kliko in sicer v okrajih: III. Landstrasse, IV. Wieden, V. Margarethen, VI. Mariahilf, VII. Neubau in VIII. Josefstadt. Ta zmaga je pomenljiva, ker se smé smatrati za začetek konca, ki na Dunaji čaka židovski liberalizem. Nada je po vseh krogih jako velika, da zmagajo antisemitje in „kristijani“ tudi v II. in I. volilnem razredu in tako židovske malike povsod izpodrinejo. Na Dunaji živeči Čehi in drugi Slovani so vestno in navdušeno v sklenjenih falangah pripomogli k dosedaj nečuveni zmagi, če bodo pa za to kaj hvale želi — ne vem.

Antisemitje in nemško-nacijonalcji je eno in isto seme, in se povsod po groznem sovraštvu do židovstva in do Slovanstva odlikuje. Njihov organ „Deutsches Volksblatt“ bil je takoj od začetka tako nepreviden, da se je jel v oba h krati zaletavati. Sedaj ob času potrebe so bili Slovani sicer dobri, da so k zmagi pripomogli. Ne čudite se pa, če Vam povem, da sem čul iz ust sicer popolnoma nemerodajnega, ali dotični zahaja v kroge, kjer so take reči med veljavnimi možmi antisemitske stranke na dnevnem redu, da si bodo antisemitje najprej prizadevali židov otrebiti se, takoj na to pa pridejo Slovani na vrsto. Tudi za Avstrijo mara ta stranka tako malo, kakor pes za česenj, zato ji je pa Nemčija tembolj pri srcu. Meni se ti ljudje prav taki zdé, kakor Lahi v Trstu, ki dan na dan čez „lužo“ škiliijo! „Cum venia dictu“ Vam sporočam, da njihov list, o katerem sem ravno prej govoril, o nemškem cesarju vsak veter prinaša in to pod jako laskavim naslovom: „naš cesar“. Kaj pravite na to?

Tretji vzrok, zakaj se ne morem z antisemiti

in z „zdrženimi kristijani“ sprizajziti, kakor bi se rad, je očitno zaničevanje duhovščine in katoliške vere, kar ti ljudje prav tako malo prikrivajo, kakor židje. Naj bo Peter ali Pavel, duhovnika vedno zaničuje in naše katoliške obrede opravlja in smeši, kjer more. Kaj se hočemo od takih ljudi nadejati dobrega? Jaz nič in Vi menda tudi ne.)* Da so si v mestnem zboru prvenstvo priborili, je prav, ker se ne spodobi, da bi židje kristijanom gospodarili, ko smo vendar kristijani v veliki večini v prestolnem mestu ob Donavi. Tudi žaljeno verstvo naše nagibalo jih ni do tega koraka, češ, mi Vam hočemo katoliško vero zopet v staro veljave spraviti, pač pa golo sovraštvo in zavirljivost do židovstva in do Slovanstva, kakor bi bilo poslednje človeštvu tako pogubljivo, kakor je prvo v resnici; kakor bi se Slovanstvo tako pečalo s sleparstvom na vseh straneh in kakor bi tako goljufiji udano bilo, kakor je židovstvo v vsem tem prizadeto. Mnogo je tukaj Slovanov, zlasti Čehov, ki so si po neutrudljivi pridnosti in varčnosti pridobili lepo premoženje in so si pozidali lepe hiše na Dunaji. Vse to jim antisemitje sedaj grozno zavidajo in se pričinja proti Slovanstvu na vseh krajih že agitacija, kakoršno sem dosedaj edino le v Gradcu doživel, kjer je prusijanizem na vago in na mero jako poceni, pravo avstrijsko domoljubje pa za tolikošnje mesto jako redko, ako c. kr. penzioniste in c. kr. uradnike odštejemo, in še med poslednjimi ni vse kot solnce čisto gledé avstrijskega rodoljubja.

Dokler se ne bom na lastne oči in na lastna ušesa prepričal, da so antisemitje tudi res dobri kristijani in zvesti Avstrijani in dokler se ne bom prepričal, da na dunajskem magistratu ni nič več slišati o napojninah, toliko časa se ne morem radovati današnje zmage. Kedar bodo novi dunajski mestni očetje odpravili nepopisljivo draginjo pri vsakdanjem živežu; kedar bodo odpravili v postu velike plese po sijajno razsvetljenih dvoranah, kedar bodo sami jeli o katoliški duhovščini zopet spoštljivo govoriti in se službe božje vdeleževati; kedar bodo pripravili post in petek zopet v pravo krščansko-katoliško veljavo: tedaj, še-le tedaj bom verjel, da jih je vodila pri sedanjih strastnih agitacijah res blaga misel, zagaženemu milijonu prestolnice zopet pravo pot pokazati. Dokler pa tega prepričanja ne dobim, smatram vse več ali manj za komedijo, ki se je sicer morala zgoditi, kateri bi bil pa blažji namen želiti.

*) Gospod, Vi ste pesimist v tej zadevi. Op. vred.

Dnevne novice.

(Iz Velikih Lašč) se nam poroča: Osnoval se je odbor z namenom, da postavi pokojnemu slovenskemu pesniku in pisatelju Franu Levstiku poleg njegove rojstvene vasi v Dolenjih Retijah tik glavne ceste dostojen spomenik. Ozirajoč se na to, da ni prilično vzditi ploščo na siromašni leseni rojstveni koči, sklenil je odbor, postaviti Levstiku spomenik v obliki obeliska ali piramide. Odbor deluje v zvezi s pisateljskim podpornim društvom v Ljubljani. V odboru so mej drugimi sledeči gospodje: Niko Lenček, c. kr. notar, predsednik; Lovro Gerjol, župnik; Danijel Šufraj, ces. kralj. okrajni sodnik; Matija Hočev ar, poštar in župan; Franc Grebenc, posestnik in trgovec; Franc Gruden, zasebnik, in drugi. Za zgradbo spomenika, katero je prevzel naš domači kamnosek g. J. Jontes, nabrala se je v Laščah že precejšnja svota. Celó priprosti kmetje žrtvujejo z veseljem svoje skromne doneske, saj so vsi ponosni na svojega rojaka. V tej zadevi se imamo mnogo zahvaliti našemu izbornemu blagajniku g. Franju Grudnu, katerega marljivost in spretnost v blagajniških poslih je vse hvale vredna. Sploh pa je navdušenje za to narodno stvar občno. Slavnost odkritja spomenika vršila se bo dne 11. avgusta. Načrt programa, kateri se bo ob času natančno razglasil, obstoji v sledečih glavnih točkah: Zjutraj skupni zajutrek, potem slovesna sv. maša pri sv. Roku, blagoslovljenje spomenika, slavnostni govor; popoldne banket pod milim nebom v Laščah. Ob enem priredila se bo ljudska veselica. Odbor bode vse storil, kar bo v njegovi moči, da bode slavnost sijajna in velikanska. Zato se bo obrnil tudi s prošnjami do rodoljubov, da mu pripomorejo z denarnimi podporami. — Rojaki, pokažimo hvalenost možu, kateri je vse svoje sile posvetil slovenskemu narodu!

(Naučno ministerstvo) je na predlog najvišjega zdravstvenega sveta sklenilo, da bode na učiteljskih uvel obligaten pouk o šolski higijeni, da bode

mogel učitelj opazovati šolske prostore in učence z zdravstvenega stališča in v slučajnih neizgledih izvrševati prvo pomoč.

(Vabilo na slovansko glasbeno akademijo) katero priredi narodna čitalnica ljubljanska v nedeljo dne 24. marca t. l. v društvenih zgornjih prostorih. Vspored: 1. Iv. pl. Zajc: „Zora“, hrvaška kantata za tenor-solo in moški zbor; solo poje g. Pribil. — 2. S. Gregorčič: „Domovini“, deklamuje g. I. Borštnik. — 3. Smetana: „Rozmysli si Mařenko“, sekstet iz češke opere „Prodana nevesta“; pojó: gospa Gerbičeva, gospici Bučarjeva in Daneševa, gg. A. Pianeecki, A. Dečman in J. Pater-noster. — 4. Dav. Jenko: „Šta čutiš“, srbski moški zbor. — 5. L. Spohr: Andante iz II. dua za gosli (op. 39.); igrata gg. P. Lozar in A. Žebre. — 6. Kocipinski: „Jak hirko w newoli!“, maloruska narodna pesem za solo in mešan zbor; solo poje gospa N. Gerbičeva. — 7. Noskowski: „Piesń Ma-jowa“, poljski tercet; pojó: gospici Bučarjeva in Daneševa in gospa Gerbičeva, na glasoviru spremlja g. J. vitez Janušowsky. — 8. a) J. Pat'ha: „Češki kvartet, b) Moszkowski: „Neapolitanska serenada“, za štiri godala na lok; igrajo gg.: Moser (I. gosli), Lozar (II. gosli), Žebre (viola) in Pianeecki (cello). — 9. F. Ks. Kuhač: „Makedonec žalno pjeje“, bol-garska narodna pesem za moški zbor in četvero-spev. — 10. a) Glinka: „Kak sladko s tobój“, b) Warlamov: „Krasnij sarafan“, ruski pesmi; poje gospa M. Gerbičeva, na glasoviru spremlja g. vitez Janušowsky. — 11. Fr. Gerbič: „Mirno plavaj čol-nič moj!“ (barkarola), slovenski mešan zbor z bari-ton-solo; solo poje g. A. Pucihar. — Začetek ob sedmi uri zvečer. — Pristop imajo izključljivo le čl. p. n. društveniki.

(Osebnosti.) Notarsko mesto v Žužemberku je dobil notarski kandidat v Kamniku g. O. Ploj. Notar dr. Leon Filafferro je premeščen iz Rogateca v Kozje.

(Vojaške vaje.) Tretjega vojnega kora 28. peš-divizija bode imela letos vojaške vaje do 7. dne septembra pri Postojni.

(Požar.) V nedeljo opoldne je v hrastovem gozdu blizu Sežane navstal požar. Vsled burje so se le čez več ur ustavili ogenj. Pogorišče meri nad sedem hektarjev.

(Pomanjkanje zdravnikov po deželi.) Notranje ministerstvo je odgovorilo deželni odbor, ki so prosili, naj se zopet ustanove nižji medicinsko-kirurški zavodi, da vlada ne more ustreči tej želji. V občinah naj se strožje izvršuje zdravstvena služba; sploh pa je toliko zdravniških kandidatov na višjih šolah, da bodo v kratkih letih tudi najrevnejše ob-čine lahko imele svoje zdravnike.

(„Slovenskega Pravnika“) je izšla tretja šte-vilka. Vsebina: E.: Ali se transmituje pravica ded-nega nasledstva „ab intestate“ umrlega nezakon-skega otroka na zapadlostni erar? — St V.: V ka-kem razmerji je določba § 1432. obč. drž. zak. z zakonom z dne 25. julija 1871, št. 76 drž. zak.? — Rr.: Kdo razsoja, kadar nastane vprašanje, če je kateri pot javen, in na kaj se je pri razsodbi ozirati? — Dr. Fran Zupanc: Iz sodno-zdravniške prakse. — Iz pravosodne prakse. — Iz upravne prakse. — Kužičevna poročila. — Drobne vesti.

(Umrli) je dne 11. t. m. v Belemgradu znani vstaški vodja Ljubibratič. Ime tega hrabrega četo-vodje proti Turkom je med narodom v Bosni in

Srbiji na dobrem glasu. Srbska vlada mu je napra-vila pogreb na državne troške.

(Politično društvo „Edinost“) v Trstu je v zadnji seji sklenilo, da bode zadevo o slovenski ljudski šoli v Trstu izročilo vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda.

(V Zagrebu) je umrl dne 19. t. m. odličan hrvatski književnik, jeden prvih epigonov ilirske dōbe in njenega pokreta, Janko Jurkovič. Rodil se je leta 1827 v Požegi. Bil je profesor filologije v Oseku in Zagrebu, perovodja pri hrvatski dvorni pisarni na Dunaji, šolski nadzornik, svetovalec pri deželni vladi v Zagrebu, podpredsednik „Matice Hrvatske“ itd. Jurkovič je bil čist humorist, marljiv pisatelj kot beletrist, dramatik in estetik. Slava mu in pokoj njegovi duši!

(Draga debata.) Sedemdeset dnij je v ogerskem državnem zboru trajala debata o novi orožni postavi. Trdovratnost, nič drugega, ki je stala davkoplače-valce 200.000 gld.

(Sneg) je dne 16. t. m. pobelil okolico na-poljsko in vrhove ognjenika Vezuva. Sušec rep vije.

Telegrami.

Budimpešta, 20. marca. Spodnja zbornica je izročila včerajšnje zadevo poslanca Ro-honcezyja imunitetnemu odseku. Tiszo je cestna množica sprejela z vpitjem in sikanjem. Kon-cem seje so bile zopet izjave zoper ministre in Tiszo. Opozicionalec Toers, ki je branil napadenega Pulsyja, je bil s palico na glavi težko ranjen. Zvečer so napravili dijaki po-slancu Krajtsiku, ki se je prepiral s Polonyi-jem, mačjo godbo. Številko „Nemzet“-a so pred vredništvom sežgali. V redarstvo je množica metala majhne kamne. Več oseb so odvedli v zapor.

Atene, 21. marca. V zbornici je vladi nasprotna stranka interpelovala zaradi avstrij-skemu državnemu zboru predloženega postav-nega načrta gledé inozemskih srečk. Trikupis je odgovoril, da je v resnici predložil avstrijski finančni minister tak načrt. Grška vlada je storila korake, da bi določbe napominanega postavnega načrta ne zadevale tudi grških srečk, vendar pa ne more za gotovo obetati, da bodo imeli storjeni koraki zaželjeni vspeh, akoravno je minister zunanjih zadev obljubil posredovati pri finančnem ministru.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
	opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju		
20	7. u. zjut.	727.8	5.2	sl. jzap.	oblačno
	2. u. pop.	725.9	6.2	sl. svzh.	dež
	9. u. zveč.	722.5	5.6	„	dež

Srednja temperatura 5.7°, za 1.8° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

21. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 50 kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ 16 „	83 „ 95 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	111 „ 55 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 55 „
Akcije avstr.-ogerske banke	894 „ — „
Kreditne akcije	304 „ 25 „
London	121 „ 75 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 61 1/2 „
Cesarski cekini	5 „ 70 „
Nemške marke	59 „ 45 „

Tuji.

18. in 19. marca.

Pri **Malici**: Lauter iz Budimpešte. — Mikolajšek, trgovec, iz Dunaja. — pl. Duca iz Ptuja. — Oblak iz Kočevja. — Wolf, trgovec, iz Gmunden. — Berens, potovalec, iz Ham-burga. — Iby, trgovec, iz Linca. — Königsberg, trgovec, iz Zagreba. — Rumpold, Stern, Lehman, Königsfeld in Friedrich, trgovci, z Dunaja. — Elsbacher, trgovec, iz Laškega Trga. — Pollak, trgovec, iz Prage.

Pri **Stonu**: Stele, trgovec, iz Trsta. — Fischl, potovalec, iz Prage. — Ortner, trgovec z družino, iz Grada. — Wegneth, agent, iz Trsta. — Kohnberger, Meisel in Ohme, potovalci, z Dunaja. — Marnik, vpokojeni stotnik, z Bleda. — Pentlar z Dunaja. — Fritsch iz Prage. — dr. Stigleitner, zasebnik, iz Celovca. — Gutton, trgovec, iz Francelje. — Kor-nitzer, potovalec, z Reke. — Naney, Rosanis in Löwith, trgovci, z Dunaja. — Gisler iz Ve-like Kaniže. — Trojan, trgovec, iz Grada.

Herder-jeva založna knjigarna, Freiburg, Badensko. — B. Herder, Dunaj I., Wollzeile 33.

Ravnokar je izšla knjiga, katera se dobiva pri vseh knjigotržcih:

Knecht, Dr. Fr. J., Zgodbe sv. pisma za nižje razrede ljud-skih šol. Poslovenil Ivan Skuhala, dekan v Ljutomeru. S 47 podobami. Z dovoljenjem knezoškofovskega lavantinskega in ljubljanskega ordinarijata. 12°. (IV in 95 str.) V poluplatno vezana 26 kr. (Slovenski prevod Knecht-ove: Kurze Biblische Geschichte.) (1)

Posojilnica v Ribnici, registrovana za-druga z omejeno zavezo.

VABILO

k

občnemu zboru

kateri bode

dne 31. marca 1889 ob 4. uri popoldne v združnej pisarni.

Dnevni red:

1. Poročilo načelnštva za leto 1888.
2. Volitev načelnštva.
3. Slučajni predlogi.

V Ribnici, dne 16. marca 1889.

(3—1)

Načelnštvo.

Naznanilo in priporočilo.

Preč duhovščini, kakor slavnemu občinstvu izrekam svojo najtoplejšo zahvalo za doslej izkazano mi zaupanje in se priporočam tudi v bodoče za izdelovanje vseh

podobarskih in pozlatarskih del,

kot: prenovljenja altarjev, tabernakeljnov, lec, krstnih kamnov in podob. Prenavijam vsake vrste okvire, križeva pota, sv. razpela, svečnike itd. Tudi na novo izgotavljam vsa ta dela v vsakem slogu prav okusno in trpežno.

V zalogi imam sv. razpela od 4" do 3', na križu in brez križa, s stolom in brez stola, pozlačene, sli-kane in iz trdega lesa. Kristusi so do 2 čevlja po 2" znarazen, 4, 6, 8, 10, 12" itd.

Cofi za svetilnice — za spodaj in zgoraj dobé se od 80 kr. do 8 gld., kroglice za vrvi pri svetil-nicah in svečnikih, palice za okvire (Goldleisten), slike itd.

Vsako delo izdelujem zanesljivo, dobro, in kar mogoče po nizki ceni. (6—2)

Franjo Toman,

podobar in pozlatar

v Ljubljani, sv. Petra cesta št. 4, v Mayer-jevi hiši.

Katoliška Tiskarna

priporoča raznovrstne

vizitnice

po nizki ceni.

Odlikovan: 1873, 1881.

Josip Deiller,

tovarna za cerkveno blago in razprodaja

— cerkvenih oprav —

na Dunaji VII., Zieglergasse 27.

Zastopnik **Franc Brückner.**

Proti gotovi naročbi se najtočneje izvršujejo vsakovrstne

cerkvene oprave

kot: kazule, pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, zastave itd., kakor tudi

celi ornati.

Zobolek, prašek in pasta za zobe

preč. oo. Benediktincev

opatiye Soulae (Gironde).

Dom MAGUELONNE, prijor.

Največje odlikovanje: dve zlati svetinji: Bru-selj 1880, London 1884.

Iznajdeno leta 1373 po prijorji Pierre Boursaud.

Vsakdanja raba zoboleka oo. Benediktincev (po nekoliko kapljic na vodi) ozdravi in zabrani gnji-lobo zob, jih obeli in utrjuje; okrepčuje in popolno ozdravi čeljusti.

Zares močno ustrežemo našim p. n. čitateljem, opozorjaje na to starodavno ter prekoristno iznajdbo — najboljši in edini lek proti zobobolu.

Tvrdba **SEGUIN** Bordeaux

(Francija)

Rue Croix de Seguey 106 & 108.

Ustanovljena leta 1807.

Dobica se v vseh lekarnah in prodajalnicah dišav. (32)

